

GERELY

Apám megvert ma is. Nem olyan keményen, mint szokott, de azért fáj. Sajog a hátam, a derekam. Ott vékony a bőr, s ha szíjjal ver, azon a helyen csíp a legjobban. Nehéz, zsíros szag terjengett a levegőben, mikor hazaé-
tem. Félhomály szorította össze a hosszúkás előszobát. Tudtam, hogy anyám még nem érkezett haza, a cipője nem volt a fogas alatt. Szerda esténként a barátnőivel van. Ez az egyetlen szabad elfoglaltsága, egyébként vagy főz vagy mos vagy a boltban dolgozik. Napi tizenhat órát. Sokat áll. A vissz-
eres, foltos lábain jól látni, hogy öregszik. Évek óta figyelem, ahogy válto-
zik a teste. Amióta beszélt nekem a szülésről, a fájdalomról, amitől pár per-
cenként elájult. A fájdalomról, ami szétszakít. Eleinte nem értettem, most
pedig zavarban vagyok. Rám áldozta a testét, nekem adta.

Sokszor gondolkodom azon, miközben hajítom a gerelyt; milyen sze-
rencsém van. Szerencsém, mert fiatal vagyok. Van erőm lépni, mozdítani
a tagjaimat. Irányítani a testem. Fejlődésben vagyok, és tudom, hogy le-
szek még ennél jóval erősebb is. Ez jár a fejemben, mikor ver az apám. És
hogy nem vagyok elég nagy, hogy visszavágyjak. Egyszer megpróbáltam. A
lila foltok pár hétig emlékeztetőül tátongtak rajtam. Próbáltam ellenállni,
az még rosszabb volt. Olyankor jobban fáj, mert úgy éreztem; nagyobb súly-
lyal nehezedik rám minden ütés. Hogy az ellenállásom miatt jobban kon-
centrál, többet ad bele. Hogy nem érti az *értetlenkedésemet*, s hogy miért
vagyok ennyire *ostoba*. Hisz meg kell tanulnom a leckét, hogy ne legyek
haszontalan. Meg is tanulom, tudom. Csak nem úgy, ahogy ő képze-
li.

Bent tartom a levegőt. Izzik az arcom, az egész fejem, és érzem, hogy
biztosan nem mozgás az idő. Piszkosul fáj, amikor üt. Minden mozdulat-
tal erősödik. A hangok a legrosszabbak, ahogy a falakról visszaverődik min-
den csattanás. Vele együtt számolok, csak én magamban. Néha azt képze-
lem, a hang a becsapódást jelzi. Amint a gerely áthalad a testén, amit én
hajítok el. Néhány hete rádöbentem, hogy a halálát kívánom. Küzdök el-
lene, de fölösleges, mert így van. Egyszer olvastam valahol, hogy minden
ember kívánta már a szülei halálát. Növekszik bennem valami, amit az üte-
sek dagasztanak egyre nagyobbá. Fogalmam sincs, mi ez pontosan.

Csak a pályán vagyok nyugodt. Mikor kísétálok a füves területre, és me-
legíteni kezdek. Előbb a csuklómat, aztán a karjaimat mozgatom. Végül a

felsőtestem és a derekamat. Lazítok, s lassan kiürül belőlem minden. Könynyű leszek, mikor nekifutok. Elhagyja a düh testem, amint kirepül kezemből a gereely. Hosszan száll. Olyan messze, mint senkinek a környéken. Ma közel hetven métert dobtam. Ez nagyon jónak számít az én koromban, pedig még egy éve sincs, hogy járok. De már az első dobás után úgy érzem, ez a legtermészetesebb.

Az arcomon fekszem. Zsibbadt mindkét karom. Nem bírom mozdítani őket. Így heverek már vagy tíz perce; azóta, hogy kiment. Biztosan dohányzik. Két szálat szív el, ha kemény volt. Van vagy kilencven kiló, vagy akár több is. Én jó, ha ötven. Szar érzés, ha az ember nem elég valamihez. Ha nem elég, hogy megvédje magát, vagy nem elég ahhoz, hogy elküldje ezt a rohadékot a picsába. Ha nem elég bátor. Ha letett arról, hogy vakmerő legyen. Ez volna a szégyen? Nem tudom. De zavar. Zavar a tehetetlenségem.

Elaludhattam. Hirtelen éles fény zavart meg; a szemhéjamon keresztül is sütött. Szokatlan ez a fehér, olvatag valami. Beterít most is, pedig már nyitva van a szemem. Fehér tócsaként lebeg előttem a szoba, mintha minden tárgyat vízbe mártottak volna, és úgy világítanak, mint egy-egy negyvenwattos izzó. Továbbra is zsibbad mindkét karom. Próbálok mozdítani őket. Nehezen megy. A bal karom lelóg az ágyról. Megtámaszkodom, de nem bírom tartani magam. A föld szigorúan húz lefelé, mint egy mágnes.

Este van. Érzem a szagokon és a levegő súlyából is. Libabőrös lesz az alkarom. A csípőm megremeg a mozdulatok közben. Halványan, de látom az órán a számokat és a mutató állását. Elég sokat aludhattam; háromnegyed tízre jár az idő. Késő van. Mégis, világos, mintha a Nap elfelejtett volna lemenni, vagy a Hold duzzadt volna meg, mint egy léggömb, amit felfújt valaki. Felülök, kifújom magam. Húzódik a bőr a derekamon, enyhén éget. Szerencsére nem vészes. A csípőm viszont fáj, és a lábaim is. Tudom, üres a lakás. Apám elment. Csak tizenegy körül jön haza. Olyan állapotban, hogy azt nem szívesen várnám meg. Az esti órákban, mikor hűl a levegő, és a zsíros, nehéz szagok előmerészkednek a spájzból, mindig felteszem magamnak a kérdést: anyám hogy mehetett hozzá? Eszembe jut, hogy ha nem tette volna, nem is volnék. Néha úgy érzem, jobb volna úgy. Nem kéne ilyesmiken törnöm a fejem.

Felállok, leveszem az ingem. Átvizsgálom a testem; keresem a foltokat és a horzsolásokat a bőrömmön. Szerencsére alig találok valamit. Csak a csípőm fölött lett érdes a bőr, érzem, ahogy tapogatom a kezemmel. Leveszem a nadrágom. Alsónadrágot, zoknit. Meztelenül állok a szobában. Rám esik

a fehér fény. A mellkasomra nézek; kirajzolódnak oldalt a bordáim. Nem tudom eldönteni, hogy szép vagyok-e vagy csúnya. Tele vagyok kisebb-nagyobb szeplőkkel, és furcsa mintázatot rajzolnak rá a bőrömre. Fehér vagyok. Az átlagosnál is fehérebb. A nyár sem fog rajtam, csak piros foltok jelzik, hogy nem bírom a napfényt. A hosszú végtagjaimmal egy óra után úgy nézek ki, mint egy csupaszra borotvált, foltos láma.

Valaki dörömböl az ajtón. Magamra kapom a ruhákat, aztán a tükörhöz megyek. Zilált a fejem, kócos vagyok. Pont úgy nézek ki, mint aki most ébredt. Benyálazom a kezem, igazítok a hajamon. Közben újra a dörömbölést hallom. Végigmegyek a hosszú előszobán. Fény szűrődik az ajtó felől. Vékony csíkokat éget a parkettába.

– Ki az? – kérdezem. – Szabolcs, te vagy az? Azonnal nyisd ki az ajtót! – válaszolja egy női hang. Néhány másodperc úszik el, míg rájövök, hogy Anna az. – Mi történt? – kérdezek vissza, miközben már nyitom az ajtót. – Ne dumálj, nyisd ki! – szűrődik át a hangja a réseken. Mielőtt kitérném az ajtót, elkezdem begombolni az ingem. Nem akarom, hogy lássa a hófehér testemet.

Nyomja befelé az ajtót. A kilincs nekem ütközik, míg a gombokkal babrálok. – Na, beengedsz végre? – kérdezi. A beáramló fényben nem látom az arcát. – Mit csinálsz? Mi van veled? Hívtalak, de nem vetted föl – folytatja, de én még mindig a gombokkal szarakodom, a legfelsőt sehogy se tudom átcsúsztatni a lyukon. Közelebb lép. Érzem a teste melegét. Megcsap a virágillat, ami árad belőle mindig. Megfogja a kezem, lejjebb húzza. Semmit se látok, égeti a szemem a fény. Behunyom. Élvezem az illatot. Körbevesz, mint egy puha takaró.

Anna fölöttem jár eggyel. Gyönyörű lány. Hónapok óta gondolkodom azon, vajon miért bír annyira. Sok időt töltünk együtt. Talán azért, mert itt lakik a szomszéd házban. Általában fiúkkal látom. Körberajongják, ami érthető. Érthető, de persze zavar. Hiába, hogy velem mászkál a legtöbbet. Nem hiszem, hogy ez volna a szerelem, de ha velem van, mindig többet akarok belőle. Ha közel van, többet, mint az illata. Ha megérinti a karom, azt, hogy érintsen meg máshol is. Ha csókot nyom az arcomra, azt, hogy máshová is adjon.

– Most azonnal velem kell jönnöd, gyerünk! – mondja, és rángatni kezdi a karom. Közben a másik kezével kitérja az ajtót. A szokatlan, fehér fény valamivel halványabb már, de azért a körgangon a fehér műanyag cserepek erősen világítanak.

A cipőmet föl kellene vennem, mondom neki. Elenged. Türelmetlenül topog, míg a fűzőmet kötöm. Gyerünk már, mondja. Sosem láttam még ilyennek. A szokásosnál is jobban csillog a szeme, és a mozdulataiból ítélve, alig bír magával. Ide-oda lépked a gangon. Egyfolytában őt nézem, így viszont sokkal tovább tartanak a mozdulataim. Rám néz, s a szemében furcsa indulatot látok; mintha könyörögne, talán azért, hogy menjünk már. Zárom az ajtót. Ő már a lépcsőnél áll. Fölfelé bámul, az égre, ami nem szürke, nem is sötétkék, hanem tiszta fehér. Fölnézek, de annyira vakít, hogy azonnal elfordítom a fejem. Talán hozzászokott a szemem a benti félmályhoz, vagy valami tényleg nincs teljesen rendben, gondolom. Megy lefelé a lépcsőn, követem. Kettesével veszi a fokokat. Én is rágyorsítok. Aztán visszább veszem a tempót, mert félek, hogy a kopott műmárvány miatt kicsúszik alólam a talaj.

Az utcára lépve elképesztő látvány tárul elém. Nemcsak hogy vaskos, fehér fényben úsznak a nyárfák, de amint körbenézek, látom, hogy vagy harminc–negyven ember áll a közeli házak előtt, és mindenki az ég felé bámul. Vagy legalábbis a nyárfalombok irányába, mert az égből nem sok mindent lehet látni innen. Egy kövér fickó a homlokához tartja a kezét. Néhányan pedig a keresztutca felé mennek, talán azért, mert ott nem takarják fák az eget. Anna már a sarkon áll. Hol fölfelé néz, hol pedig felém int, hogy menjek már gyorsabban. Az égre mutat. Bal kezét a szeme elé tartja. Erősödik a fény.

A belváros felé kanyargó hosszú utcában mindenhol emberek állnak. Több százan lehetnek, és az ég felé néznek, mintha érkezne onnan valami. Valami, amire szükségük van, ami kell nekik. Az ismerős sárga falak tompák, a színek kihaltak, csak az árnyékok erősek és feketék, akár egy-egy hosszúra nyújtott lyuk. Zsibbadni kezd a csípőm. Talán egy izom kattant be vagy egy ízület. Alig bírok lépni. Félttem a csípőm. Nagy szükségem van rá a dobások közben. Mióta tudom, mire vagyok képes, egészen máshogy gondolok a testemre. Fontosabb lett, amit óvni kell. De úgy érzem, amint fontossá válik valami, rögtön menthetetlen lesz.

Ott vagyok már Anna mellett. Nem néz rám, még mindig az eget firkészi, ahonnan egyenletesen árad a fehérség. Figyelem az arcokat. Egy kicsi, értetlen arcú nénit a kutyájával, aki ingatja a fejét, s hol az égre, hol a földön nyüszítő ebre pillant. Mögötte néhány méterrel egy öltönyös fickót, aki a nyakkendőjét igazgatja. Alig kap levegőt, lazít rajta, s közben az eget nézi kerekedő szemmel. Az úton feltorlódnak a kocsik. Elöl a troli nem mozdul. Néhányan kiszállnak. Egy kopasz fickó bambán néz fölfelé, a fe-

jét vakarja. Mögötte a taxis a kormányt veri és anyázik, néhány szót az üvegen keresztül is értek. Két babakocsis nő áll egymás mellett a túloldalon, ők is az égre néznek. Arra gondolok, vajon mit kereshetnek ilyen későn az utcán.

– Nézz már föl, mondja Anna. Megfogja a vállam. Elindul fölfelé a tekintetem; az egyik ház kopottas oldalát látom, majd egy nyárfa lombkoronáját. Végül a szemközti két bérház közt az eget, amin, pont szemben, egy fehér folt tátong, s mintha lüktetne, mint egy gennyes seb. Egyáltalán nem úgy néz ki, mint a Hold vagy bármilyen égitest, amit valaha láttam. És hiába, hogy Anna sokat beszélt nekem eddig is az égboltról, a csillagokról, ködökről meg fekete lyukakról, fogalmam sincs, mit látok most. Vakít a fény. Leveszem a szemem az égről. Amúgy is sokkal izgalmasabb figyelni, ahogy az emberek kémlelik a foltot; amint értetlen, tompa arccal bámulnak fölfelé, mint a kirakati bábuk. Annára nézek. A homlokához tartja a kezét, hunyorog. Olyan arcot vág, mint aki az elégedettség teljességét éli át.

– Mi az ott az égen? – kérdezem tőle. Int a kezével, hogy várjak. Mosolyog, a szeme könnyes lesz, és nem tudok másra gondolni, minthogy ilyen őszinte örömben, mint neki most, még sosem volt részem. Tudom, fontos számára, ami történik éppen. És hogy szerencsés vagyok, hogy itt lehetek, és majd biztos elmondja, mitől van most nappal, amikor valójában éjszaka van. Mégis, ürességet érzek. Senki se néz felém. Anna se figyel rám, s úgy érzem, kívül esek mindenben.

Egyre több autó torlódik fel az utcában. Beindul a dudálás, páran már beszélnek is. Anna megmozdul, bár még mindig az eget nézi. Láthatóan nem akar lemaradni egyetlen pillanatról sem, pedig nem történik semmi, csak süt ez a folt onnan föntről. – Mi ez az egész? – kérdezem újra. Rám néz. Még a korábbinál is vidámabb az arca; nagy és kerek. Sima a bőre. Egyetlenegy pattanás vagy sérülés, semmilyen hiba nem látszik rajta. Szinte tökéletes. Legszívesebben megérinteném, de nem merem fölemelni a kezem. Nevetségesnek érezném magam, ha megtenném.

– Az Orionnak annyi! – mondja furcsa hangszúllyal. – Az egyik csillaga felrobbant. Nem tudom, melyik, azt hiszem, a Betelgeuse, csakis az lehet – teszi hozzá, s közben nagyokat pislog, és hadonászik a kezével. Ez lehetetlen, ez elképesztő, ilyen szavakat ismételve, de úgy érzem, bennem nem hatolnak elég mélyre a szavak. A fehér, sugárzó fény pedig még zavaróbbá válik. Figyelem az arcát. A vékony, ívelt szemöldökét, a formás száját és a zöldes szemét, amint izgatottan mozog. Enyhe merevedésem lesz.

A csillagok méreteiről, atomokról, hidrogénről és héliumról meg vasról beszél, s hogy talán a kínaiak láttak ilyet utoljára vagy ezer éve. Felvilan előttem egy kínai arc. Próbálom elhessegetni. Közben azon töprengök, kinek az arca juthatott eszembe. Az emlékeimből, egy filmből vagy egy valaha látott reklámból kaphatta elő az agyam, s talán ebben a pillanatban az az ember is lélegzik, eszik vagy alszik, mindenesetre él, gondolom. Szorongás fog el.

Haladunk a nyárfák mentén. Rengetegen vannak kint az utcán, kerülgetjük őket. Anna még mindig beszél; a galaxisról, a Napról, hogy majd felfúvódik és megeszi a Földet is, és a belső bolygókat, talán ilyesmiket mond. Nem értem tisztán, pedig az arcát nézem. Ha egy kövér, szőrös valaki bandukolna itt mellettem, és tőle hallanám ezeket, biztos nem érezném ennyire fontosnak. De így, hogy Anna beszél, sokkal lényegesebbnek, félelmetesebbnek és valóságosabbnak tűnik. Annak ellenére, hogy az arca, a teste és az illata miatt képtelen vagyok koncentrálni.

Jó sokat sétálhattunk. Hosszú, árokszerű mélyedést látok. Az alján, vékony csíkban patak fut el hosszan. Meredek az árok fala, s a fehér fény a rajta futó füvet sárgává változtatja. Zavarja a szemem. Anna még mindig beszél. Most már arról, hogy ez a folt még hosszan látszani fog, s hogy a csillagászok rengeteget tanulhatnak így a szupernóvákról. Újra megáll, föl-felé néz. Kikerekedik az arca, és annyit mond még, hogy hihetetlenül szerencsések vagyunk. Én is így érzem. Ő nézi a foltot, én meg nézem őt, amint fölemelt fejjel az égre figyel. Oldalt mozgást látok. Néhány alak sétál az árokparton. Valamit dobálnak lefelé. A hangjukat is hallom.

– Meg akarlak csókolni – mondom neki hirtelen. Azt hiszem, eltelik néhány másodperc, mire rám néz. Nem tudom, mit látok az arcán. Talán csak meglepettséget. – Meg akarsz csókolni? – kérdez vissza. A hirtelen jött nyugalom heves szívdobogássá változik, és szerintem olyan vörös az arcom, mint egy érett paradicsom. – Igen – válaszolok. Egy szót még képes vagyok határozottan ejteni. – Miért? – kérdez újra. Fogalmam sincs, mit kéne mondanom ahhoz, hogy tényleg megcsókolhassam. De úgy érzem, a csillag olyan vidámmá tette Annát, hogy akár még ez is megtörténhet. – Mert régóta csak ez jár a fejemben – mondom aztán, de úgy érzem, nagyon kevés. Nem bírok megszólalni, lesütöm a szemem. Tudom, hogy ebből így nem lesz semmi. Újra ránézek. Valamivel közelebb vagyunk egymáshoz, megint érzem az illatát, megborzongok, és a karom erőtlen lesz. Arra gondolok, hogy ha meg kell ölelnem, mint egy barátot, akkor egészen biztos összeesem. Látom magam, ahogy élettelenül fekszem a földön, mint

egy szerencsétlen nyomorult, és nem akarom ezt látni. Nem akarom a horzsolásokat látni a testemen, s ahogy ül anyám a konyhában és várja, hogy véget érjen apám tombolása. Nem akarom látni az arcán a kétségbeesést, hogy nem tud tenni semmit, ne is kérjem, mert akkor csak rosszabb lesz.

Hűvösség árad szét a testemben. Talán a fény miatt. Mintha átjárna rajtam a fehér áramlás, és nyomná ki belőlem a dühöt. Azt érzem, mint a dobások közben, hogy megy ki belőlem a félelem, és könnyebb leszek, sokkal könnyebb. Anna illatát is érzem. Közel vagyok hozzá, mozdítom a fejem. Látom a száját, amin apró repedések húzódnak. Hajolok, hogy megcsókoljam. Emeli a kezét. Bent tartom a levegőt. A keze a mellkasomon van, de aztán nem csúszik följebb, a vállamra, hogy átkaroljon. Nem csúszik följebb. És nem is tudok közelebb hajolni. Fölnyitom a szemem. Szinte eltart magától, s az arca jóval távolabb van már.

– Mit csinálsz? – kérdezi. Olyan ez a mondat, mint egy szúrás. Egy döfés, ami a mellkasomat éri, és jó mélyre hatol. Öklendezem egyet. Nem kapok levegőt. Forróság önti el az arcom, izzadság csapódik ki a bőrömrre. Csurog lefelé a hátamon. A tenyerem hideg és nedves, mint egy vízbe mártott szivacs. – Ugye, nem akartál megcsókolni? – kérdezi. Kezd visszatérni belém a düh. Zihál a mellkasom, és kevés a levegő, érzem. Kevés az egész világnak, s mintha körülöttem minden csak fuldokolna. – De igen – mondom jóval hangosabban a kelleténél. – Látod, mondtam, hogy nem figyelsz rám – mondja Anna. Az arca merev lesz a fehér fényben. Ezek szerint mondta, hogy nem figyelek rá. De én erre sem emlékszem, nemhogy arra, mire is kéne emlékezнем valójában. – Mondtad? – kérdezem, ő meg bólint.

Megint az arcát figyelem. Nagyokat pislog. Mozdítja a fejét, apró redők alakulnak ki a nyakán. Nem tudom, mit kéne mondanom, így inkább hallgatok. Közben már a sárgás füvet nézem. Ide-oda hajladozik a szélben. Különféle minták rajzolódnak ki a szálak tömegéből. Nincs levegő.

Újra látom a mozgó alakokat. Száz méterre lehetnek. Olyan messze, ahová már nem tudnám eldobni a gerelyt. Anna megfordul, ő is feljűk néz. Az egyik alak integet. Elindulnak felénk. Az árok fölött csövek ívelnek át. A kétoldalt álló autók szintelenül verik vissza a fényt. Lassan összemósódik Anna mögött minden.

Még mindig az van bennem, hogy meg fog csókolni. Hogy csak idő kérdése az egész. Eszembe jut, hogy talán csak játszik. Kéreti magát. Vagy meg akar győződni arról, hogy komolyak a szándékaim. Biztos erről van szó. – Akarod tudni, miért hívtalak fel? – kérdezi. Erre emlékszem. Ahogy mondja, hogy hívott. Ott a gangon, a rikító cserepek között. – Igen – mon-

dom neki. – A csillag miatt, nem? – kérdezem aztán. – Igen, azért is, persze – mondja mosolyogva –, meg be szeretnék mutatni valakinek. Talán látásból ismered is. – Kinek? – vágom rá hirtelen.

Az alakok közben egyre határozottabb formát öltenek a háttérben. Kilépnek a tejfölszerű masszából, ami mindent beborít. Az egyik srác ismerős. Biztos a suliból, gondolom. A másik kettőt nem láttam még soha. Izmosak és magasak. Egyáltalán nem úgy néznek ki, mint én. Barna a bőrük, ezt még a fehér fény sem olvasztja le róluk. Figyelem őket, és megint dühvel telik meg a tüdőm a levegő helyett. Az ismerős srác megáll Anna mellett. Emeli a kezét, átöleli a derekánál. Anna mosolyog. Lükttet a mellkasom. A srác az arcához hajol, megcsókolja. Olyan határozottan, ahogy nekem kellett volna néhány perce. Suhog a vér a nyakam környékén, fájni kezd a fejem. A kezem ökölbe szorul. Izzad a tenyerem, csúsznak szét az ujjaim, így nem tudok annyi erőt kifejteni, hogy igazán fájjon. – Szabolcs, ő Ákos – mondja Anna. Két másik nevet is említ. Ezeket azonnal elfelejtem. Nézem az arcukat. Telik az idő. Mozog a háttérben egy fa. Erősödik a szél.

– Helló – mondom aztán, és próbálok valami mosolyfélélet az arcomra erőltetni. A srác közelebb lép, nyújtja a kezét. Nem gondoltam erre, úgyhogy tétovázom kicsit, de aztán én is nyújtom a kezem. Úgy érzem, csurromvizes, s miután kezet fogunk, látom, hogy a kezét a nadrágjába törli. Közben azért mosolyog. Igazi seggfej. A két másik srác már az árok partján áll. Köveket vesznek fel a földről. Némelyik megcsillan a levegőben, ahogy elhajítják sorban az árok mélye felé.

– Én ismerlek – mondja Ákos. Mormolgom magamban a nevét. Nem jut eszembe róla semmi. Arra gondolok, hogy kurvára nem ismer. Nem is értem, mit jelent ez a kifejezés. Idősebb lehet nálam, vagy legalábbis fejlettebb valamivel. Az a fajta jóképű srác, akire buknak a lányok. És ezek szerint Anna is. Ránézek, s próbálok magamban duzzasztani az érzést, hogy nem fontos nekem. Valami megcsavarodik a mellkasomban. Biztos nem a szívem, mert az csak egy köteg izom. Nem is érez semmit. Nincsenek benne idegek. – Én is ott edzek, ahol te – folytatja a srác. Tudom már, Anna miért jött olyan gyakran elém. És hogy miért volt úgy felvillanyozva mindig. Nem miattam, most már biztos. Furcsa, hogy nem láttam őket együtt soha.

– Elképesztő, ahogy dobsz, láttalak párszor kint a pályán mostanában – beszél tovább. Zavar a hangja. Vékony, és úgy érzem, nem illik a külsejéhez. A háttérben hajladoznak a fák. Ettől a ringó mozgástól és az autókról visszaverődő tompa, határozott fénytől imbolyogni kezdek. Arrébb kell

lépjek, hogy el ne kerüljek a fűben. – Aha, köszi – válaszolom. A két srác közben röhögni kezd. Lökődik egymást.

Anna érdeklődik, hogy mit csinálnak itt az árok szélén. Ákos egy játékról beszél, amit most találtak ki. Lent jó sok béka ült ki a nagyobb kövekre, talán mert a fehér fényben akarnak sütkérezni kicsit. Mindenki felszed három darab követ a földről, aztán kiválasztunk egy jószágot, így mondja, és azt kell eltalálni. Ha elsőre megvan, kilenc szál cigit kapsz. Ha másodikra, hatot. Ha a harmadikra, akkor hármat. Ha nem találsz el, te adsz egy-egy cigit mindenkinek, aki játszik, mondja még. Nem tulajdonítok különösebb jelentőséget ennek, s csak akkor lesz előttem világos, miről beszél, amikor Anna nevetni kezd. Visító hangokat ad ki. Elsőre nem tudom, azért-e, mert szörnyülködik, vagy mert tetszik neki a dolog. Mint kiderül, az utóbbi. Vörös lesz az arca. Még mindig nevet, aztán hozzáfűzi, hogy kíváncsi, el tudjuk-e találni a békákat. Hányingerem lesz. Nézem a kerek arcát, de már nem találok gyönyörűnek. Idegesít a kerek szája és a torkából áradó hangok. A többiek közelebb lépnek az árok széléhez. Mozdulok én is.

Lent mintha egy apró, miniatűr világ rajzolódna ki törpe növényekkel, kövekkel, a patak vékony csíkjával, amin szintén a fehérség csillog. Látom a kis zöldes-barnás pontokat. Tényleg ott ülnek a köveken, s csak néha mozdul közülük valamelyik. Élesebb lesz a fény. Néhány ember fut el a túloldalon. Az egyikük hirtelen megáll, és nagy kurjantással az ég felé mutat. Nem értem, mit mond. Messze van. Mentőautó zaja szűrődik ide a kerületből. A környező utcákból kiáradó dudálást is hallom, s a szemközti házak közt a sötétség összegyűl, mintha oda száműzte volna valami.

Annára nézek, de úgy, hogy ne lássák. Hamar elfordítom a fejem, mint ha valami mást néznék. Megint a csillagról beszél. Úgy látom, a barátját nem köti le. Ide-oda mozgatja a fejét, néha mond valamit a két srácnak, akik megint gyűjtik össze a köveket maguk körül. Az egyikük felém fordul, és félvállról csak annyit mond, hogy próbáljam meg nem elijeszteni a békákat. Nem értem, mire gondol. A többiek nevetnek, Anna is. Eltelik egy kis idő. Zavar a tekintetük, aztán magamra nézek, hogy kiderítsem, mi olyan zavaró bennem. Most látom csak, hogy a fehér bőröm szinte világít a fényben. Jól látszanak a szeplők a karomon, és az alkaromat borító, vöröses szőr is elég rikítóan fest. Újra telik meg a tudóm a nyomással, nehezen tudom türtőztetni magam. Figyelem a fiú arcát, és arra gondolok, hogy legszívesebben beleöklöznék egyet. Azt is látom, hogy zuhan hátrafelé, s először úgy, hogy gurul lefelé az árok martján, majd csupán azt, ahogy el-

terül a földön. Ég a csípőm. Ákos már arról beszél, hogy nem sok esélyük van; mert hogy biztos elsőre eltalálom a kiszemelt állatot. Mellém lép. Magasabb, mint én. A vállamra teszi a kezét. Bárgyú fejfel beszél. Nem bírom elviselni.

Nincs cigim, mondom neki. Duzzad a mellkasom, alig kapok levegőt. Nincs is rá szükséged, ha egyből eltalálok, mondja, és közben már röhög. Nem akarom megdobálni azokat a szerencsétleneket, mondom, de erre senki sem felel. Csak azt hallok, hogy az egyik srác, a magasabb, dühödt felkiált. Nyilván nem találta el a megcélzott békát. Lefelé nézek már én is.

Anna rámutat az egyik vaskosabb fűcsomó mellett nyújtózó, hosszabb kőre, amin egy jókora, barnás példány ül. Világít körülötte minden. Az állat teste mintha lyukat ütne a sugárzó felületen. Mint egy mélyedés, amibe bele lehet dobni a követ, ha pontosan céloz az ember. Egymás után elhajítják a köveket a többiek, de egyikük sem talál. Beindul a mozgás. Néhány állat a vízbe csobban. Csak az nem, amelyiket Anna kiszemelte, hogy találjuk el. Valaki mondja, hogy dobjak, de én a szemközti ház erkélyét nézem, ahol egy nálunk is fiatalabb lány dohányzik. Nagyokat slukkol a cigiből. Látszik, nem sok szálhoz volt még köze. Ledobja a csikket az erkélyről, s amint földet ér, parázsló darabokra esik szét a betonon. Előveszi a telefonját, és készít magáról egy képet a fénylő égbolttal a háttérben, majd bemegy, és becsukja maga után az ajtót.

Anna a kezembe nyom egy lapos, sima követ. Ott áll mellettem, nem mozdul. Várok, hátha történik valami, de mintha a szél is elállna. A dudálást sem hallok. A fehér fény oldalról beteríti a szemem, könnyezni kezd. Nem jut eszembe semmi, csak hogy szabadulni akarok ettől a fehérségtől. Mindent beterít, engem is. Lassan elindul lefelé az arcomon egy csík, már a számig ér. Sós. Kidugom a nyelvem; azzal törlöm le a szám széléről. Koppattas minden. A színek elfogynak a vakító fényben. Anna mond valamit, de ezt már egyáltalán nem értem. Lent valami mozdul. Úgy érzem, talán lemaradok valamiről. Lüktet a halántékom. Emelem a kezem, lépek hátra a jobb lábammal, hogy biztos támaszt találjak. Erős a fény. Mindennek határozott körvonalat ad. Nem szól senki, csak egy zúgást hallok. Nem szűnik, hiába hallgatunk. Elhagyja a kezem a kő, minden lassulni kezd, és aztán látom, hogy a test szétszakad, és a cafatok szétterülnek a kövön. Valaki fölnevet mellettem. Hosszan tart a nevetés, s mintha visszhangozna a kihalt utcában álló házak faláról. Újra összeszorul a kezem. Szorítom addig, amíg bele nem fáradok, s míg újra lesz bátorságom lehunyni a szemem.